

poc diferent. Essencialment ja es va explicar en *E.T.C.* I, 215-217, nota que ací rependrem, amb addicions i aclariments.

SALTOR és un llogaret ben petit agregat al mun. d'Ogassa, uns 5 k. dret al Nord de Ripoll. El camí que d'allà estant mena en aquesta vila, seguint la vall de *Saltor* travessa als 0h20 «una gran muralla de penya a manera de fortificació gegantesca», i fins mitja hora més avall no surt d'aquest sot, aspre i engorjat (CATorras, *Pir. Cat.* iv, 53); segons *IGC* és a la part alta del Torrent dels *Mallols*, afl. esq. del *Freser*, la meitat superior del qual pertany al te. d'Ogassa i la inferior al de la *Parròquia de Ripoll*.

PRON.: *saltà*, i altres *salto* (però sempre amb *o* oberta), oïts en paguesies d'aquest lloc i d'Ogassa, 1928, 1930 (exc. 115, 142).

MENCIONS ANT. 890: villa *Saltorre* (*Cat. Car.* II, 161.26, 167.7), el delme de la qual cedeix el bisbe Gotmar al monestir de Ripoll (*MarcaH.*, 823.40); 979: *Saltorre* (Monsalv. I, 239.14); 1044: *Saltor* (Alart, *Cart. Rouss.*, p. 60). En les llistes de parrs. vigatanes, S. XII, p. p. Pladevall només va com *parr. Sti. Salvatoris* (n.º 308); 1330: *Sti. Juliani de Saltor*; i 1332: eccl. de *Saltor* (Junyent, *Misc. Gri.* I, 373, 384).

gun homònim llenguadocià: *Le Moulin-Sautou*, te. Puginier, *Sautonnet*, ferme te. Camplong (Sabarthès, *Di. To.*).

Potser era d'origen rossellonès un *Joan Saltó*, notari i capellà de Rocallaura a. 1297 (Font Rius, *C. d. p.* II, § 403).

Però que en el *Saltor* ripollès tenim una formació distinta es coneix per la pron. local amb -ó oberta i per les grafies antigues *Saltorre* i *Saltor*. És perquè aquí es produí una suma i confusió amb el sinònim basc *çintcurr* «garganta, gaznate», general en tots els dialectes bascos; que ha donat el nom del poblet *Sansor* a Cerdanya, a l'entrada de l'estret d'Isòvol i congost del Segre; en els dialectes bascos apareix amb variants *çintcorr*, *çintcurri* etc.; veg. cites en el meu esmentat article; *çinçurrçu* nom d'un pasturatge de Roncesvalles a. 1284 (Mixelena, *Textos arcaicos*, 37); tot això semblen ser variants b-nav. dialectals derivades de l'adj. *çinço* 'exacte, estricte'. Altrament *çinkbor*, d'on el bearn. *Sencours* nom d'una vall engorjada a l'alta Vall d'Aspa.

Saltor, V. *Saltó*

25

SALUET

SALTÓ. Primer poble de Conflent entrant des de Cerdanya, que domina les profundes gorges de la Tet, des de dalt d'una alta vall, abundant en aigües. El nom oficial francès és *Sauto*, però en l'ús popular dels pobles veïns es manté encara, en part, la pron. amb *l*, conforme amb el nom antic: *sultó* a St. Pere dels Forcats (xxiii, 127); vacil·lant entre *saltà* i *sutó* a La Cabanassa, però el gentilici només *saltunats* (xxiii, 125); *sutó* a Er i a Odelló; *sautú* a Fontpedrosa i a Llar (xxiii, 200, 116, 4, 147).

MENCIONS ANT. 800: «in *Saltone* ---» (Baluze, *Cuixà* VIII); 867: villare *Saltone* (Alart, *Bu. Agr. Pyr. Or.* x, 81; i Abadal, *Eixalada*); 871: *Saltone* (*Cat. Car.* 89.1, 88.4, 459); 875: *Saltone* (Moreau II, 143; i Abadal, *Eixal.*, 145); 879: villare *Saltone* (*MarcaH.*, 807); 968: *Saltonem* (Ab., *Eixal.*, 198); 1046: *Salto* (Alart, *Cart. Rouss.*, 61); 1072: *Saltonis* (Alart, *C. R.*, 81); 1252: «Arnaldus de *Saltono*, presbiter Elnae et decano Rossillonis» (Hinojosa, *Reg. Señ. Cat.*, p. 268); 1359: *Salto de Fetges* (CoDoACA XII, 118); 1435: *Saltono* (Alart, *Doc. Gé. Hist.*, 88).

Les dades de Ponsich (en el seu opuscle *Top.*, 101) poc hi aporten de nou: afegeix 10 mencions *Saltone* o *Saltó* des de 866 fins al S. XIV, totes amb -lt-, i *Sautó* en els Ss. XVII-XVIII, més 4 cites de *Sautó* en el S. XIII, mencions potser modernitzades o degudes a escribes llenguadocians.

ETIM. Ja per les condicions topogràfiques dels dos llocs es veu que aquests noms han de venir del ll. SALTUS, -ŭs 'congost emboscat', 'paratge de bosc muntanyós'. El *Saltó* de Conflent en deu ser simplement un derivat amb el sufix romànic -ó (-ONE), format a la manera de *Corró* (de CURRUS), *Cortó* (de cort), *Padró*, *Padró*, *Cantó*, *Claró*, *Estanyó* etc. N'hi ha al-

Nom mallorquí, pròpiament 'crit dels mariners per fer una maniobra a la una', l'origen del qual, ll. vg. CELEUATU, adaptació de κελευτόν, adj. participial del gr. κελεύειν 'donar ordres', especialment les que es donen als mariners; veg. *DECat* v, 630-2. Es va concretar en una sèrie de noms de llocs que són arran de costa i en indrets on es pot atracar.

atsaluét, prop d'Es Caperò, a la costa de Manacor. oït en l'enq. d'aquesta població 1964, xli, 140-157). Altres sengles en el fons del Port d'Andratx (ja en el mapa Despuig, a. 1784); la part meridional, arenosa, del Port d'Alcúdia; a la costa de la Badia de Palma, prop de S'Arenal (Masc., 33E9-10); *Es Saluet* és a l'entrada del portet que han fet en la costa de Llucmajor, arran de la partió amb el te. de Palma, aprofitant la desembocadura del torrent de S'Algar (Cosme Aguiló, *Top. Cost. de Llucmajor*, pp. 126, 138 i plan n.º 5).

I fins a la costa empordanesa, imitat dels tripulants mallorquins que hi hagueren d'atracar alguns cops, en un trajecte de la península del Cap de Creus: la Punta del *Saluet*, entre *Cala d'Oques* i *La Pelosa*, oït en l'enq. marina de Roses (xlv, 108).

SALUI

Nom determinatiu antic del poble Sant Esteve d'En Bas, a l'extrem SO. de la Baixa Garrotxa, en el terme del qual es troben les branques més altes del riu Fluvià. Així en el cens de 1359 el nom d'aquest poble va escrit, successivament, «Sent Steve *Salui*», o St. Ste. *calui* o St. Ste. *caluy* (CoDoACA XII, 99, 94, 108).